

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/42/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122444603
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122444603.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, o zaplatenie 4 404,52 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. RA-5Csp/88/2022 – 187 zo dňa 27. júna 2023 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o zamietnutí žaloby **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku žalovanej na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi **m e n í t a k**, že žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.
- III. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu (I. výrok) a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100% v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovanej (II. výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 4 404,52 € titulom zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „D. Pôžička“ reg. E. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 12.09.2019 (ďalej aj „úverová zmluva“ alebo „zmluva o úvere“) spolu s príslušenstvom – úrokom vo výške 1 575,68 €, úrokom z omeškania vo výške 394,27 € a vo výške 5% ročne zo sumy 4 396,52 € od 04.03.2022 do zaplatenia. Z nesporných skutkových tvrdení a vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav:

3. Žalovaná dňa 12.09.2019 o 15:18 hod. požiadala D. F. G., H. (ďalej aj „banka“) o poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 5 000,- €. V žiadosti ohľadne jej pomerov uviedla, že je slobodná, nemá deti, voči ktorým by mala vyživovaciu povinnosť, nevlastní nehnuteľnosť, v ktorej býva, býva u rodičov. V domácnosti žije sama. Patrí medzi ekonomicky neaktívne obyvateľstvo (nezamestnaný, študent, dôchodca), pričom ekonomicky neaktívna je od 01.11.2018. Napriek tomu, že žalovaná v žiadosti uviedla, že je ekonomicky neaktívna (ku dňu spísania žiadosti až 10 mesiacov), zo žiadosti zároveň vyplýva, že čistý príjem žalovanej za posledný mesiac (pred spísaním žiadosti) mal predstavovať 2 705,- €, čistý príjem za predchádzajúci mesiac 3 165,43 € a za ďalší predchádzajúci

mesiac 5 008,21 €. Žalovaná uviedla, že nemá príjem zasielaný na účet do žiadnej banky ani pobočky zahraničnej banky a nemá nariadené zrážky zo mzdy na základe súdneho rozhodnutia.

4. Toho istého dňa 12.09.2019 o 15:22 hod., teda 4 minúty po spísaní žiadosti o poskytnutie úveru, banka a žalovaná uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, reg. č. 266327311120919, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver vo výške 5 000,- €, pri úroku 13,90 % ročne (ak bola poskytnutá zľava), resp. vo výške 15,90% ročne bez poskytnutia zliav. Zľava z úrokovej sadzby vo výške 2% ročne mala byť žalovanej poskytnutá za to, že úver nebude predčasne splatený alebo čiastočne splatený formou mimoriadnej splátky počas celej doby splatnosti úveru (ak je lehota splatnosti 36 mesiacov alebo kratšia) alebo počas polovice lehoty splatnosti, pričom za minimálnu polovicu lehoty splatnosti sa považuje 36 mesiacov. V zmluve sa strany dohodli, že v prípade, ak dlžník vykoná počas tejto lehoty predčasné splatenie úveru, vznikne mu povinnosť vrátiť banke prostriedky vo výške rozdielu medzi anuitnými splátkami so zľavou a bez zľavy. V zmluve o úvere sa žalovaná zaviazala úver splatiť v 96 mesačných po sebe idúcich splátkach vo výške pre prípad úrokovej sadzby so zľavou (13,90 % ročne) 86,54 € a pre prípad úrokovej sadzby bez zľavy (15,90 % ročne) 92,31 €. V zmluve o úvere bola uvedená výška ročnej priemernej miery nákladov na spotrebiteľský úver (RPMN) 14,81% ročne pri úrokovej sadzbe so zľavou a celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť 8 307,84 €, resp. 17,10% ročne pri úrokovej sadzbe bez zľavy a celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť 8 861,76 €. Termín prvej anuitnej splátky bol 11.10.2019. V zmluve boli v čl. 7 špecifikované poplatky spojené s úverom.

5. Banka pred poskytnutím úveru posúdila schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver na základe údajov uvedených žalovanou v žiadosti o úver a na základe jej lustrácie v Spoločnom registri bankových informácií (ďalej aj „SRBI“). Pri výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 20 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) banka ako veriteľ vychádzal z čistého mesačného príjmu žalovanej vo výške 3 626,22 € zisteného ako aritmetický priemer žalovanou deklarovovaných príjmov v žiadosti o poskytnutie úveru za posledné tri mesiace pred uzavretím úverovej zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanou deklarovany príjem overil z akéhokoľvek interného alebo externého zdroja.

6. Súd prvej inštancie ďalej zabezpečením a vykonaním dôkazov ex offa (bez návrhu strán sporu postupom podľa § 295 Civilného sporového poriadku v platnom znení) zistil, že v období od 01.01.2019 do 31.12.2019, teda aj v čase poskytnutia úveru nebola žalovaná vedená v evidencii Sociálnej poisťovne ako platiteľka poisťného na nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie v zmysle § 128 ods. 1 až 3, 8 až 11 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v platnom znení, teda ako zamestnanec, povinne dôchodkovo poistená samostatne zárobkovo činná osoba, dobrovoľne dôchodkovo poistená osoba a toto poistenie neplatil za žalovanú ani štát. V čase uzavretia úverovej zmluvy nebola žalovaná vedená ani v evidencii uchádzačov o zamestnanie, jej posledná evidencia bola od 26.09.2018 do 31.10.2018.

7. Z výsledku lustrácie žalovanej v registri SRBI mal súd prvej inštancie preukázané, že v čase poskytnutia úveru mala žalovaná tri ďalšie úvery, a to leasing so zostatkom v júli 2019 vo výške 10 584,- € a s výškou mesačnej splátky 272,- €, úver vo výške 10 000,- €, so zostatkom v júli 2019 vo výške 9 891,- € a s výškou mesačnej splátky 159,- € a úver vo výške 15 000,- €, so zostatkom v júli 2019 vo výške 14 606,- € a s výškou mesačnej splátky 204,- €. Súhrnná výška mesačných splátok žalovanej na už existujúce úvery predstavovala 635,- €.

8. Súd prvej inštancie podotkol, že je všeobecne známou skutočnosťou, že výška životného minima bola v čase uzavretia úverovej zmluvy 210,20 € na jednu plnoletú fyzickú osobu /<https://www.employment.gov.sk/sk/rodina-socialna-pomoc/hmotna-nudza/zivotne-minimum/>.

9. Ukazovateľ schopnosti žalovanej splácať úver a limit pre tento ukazovateľ veriteľ – banka vypočítala ako podiel súčtu mesačných splátok všetkých existujúcich úverov žalovanej a splátky poskytovaného úveru a zisteného priemerného čistého príjmu žalovanej zníženého o sumu životného minima na jednu samostatne žijúcu fyzickú osobu, teda $(635 \text{ €} + 92,31 \text{ €}) / (3 626,22 \text{ €} - 210,20 \text{ €})$, potom DSTI = 0,21.

10. Podľa banky si žalovaná neplnila povinnosť úver splácať v súlade so zmluvou, preto ju okrem iného výzvou zo dňa 22.04.2020 označenou ako tretia upomienka – pokus o zmier vyzvala na okamžité zaplatenie dlžnej pohľadávky v celkovej výške 259,38 €, z toho istina 77,97 €, úroky 173,14 €, úroky z omeškania 0,27 € a poplatky 8,- €. Táto tretia upomienka bola žalovanej doručená dňa 27.04.2020 o 13:57 hod. Banka žalovanú zároveň v tejto upomienke upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí, bude požadovať vrátenie celého poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Žalovaná omeškanú sumu splátok úveru neuhradila, preto banka dňa 19.06.2020 vyhlásila predčasnú splatnosť úveru a vyzvala žalovanú na úhradu celého zvyšku úveru s príslušenstvom vo výške 5 200,48 €, z toho istina 4 865,52 €, úroky 326,96 € a poplatky 8,- €. Zásielka obsahujúca výzvu na predčasné zaplatenie úveru sa banke vrátila nedoručená z dôvodu, že si ju žalovaná v odbernej lehote neprevzala na pošte.

11. Do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru boli splatné splátky, splatnosť ktorých nastala 11.10.2019 až 11.06.2020, z ktorých istina úveru predstavovala spolu 272,- €. Žalovaná na úver do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (19.06.2020) uhradila spolu 363,66 €.

12. Z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 a žiadosti o postúpenie a prevod vyplynulo, že ňou banka mala dňa 03.03.2022 postúpiť na žalobcu o. i. aj pohľadávku voči žalovanej vzniknutú zo zmluvy o úvere. Postúpenie pohľadávky banka žalovanej oznámila listom zo dňa 16.03.2022. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanej doručené dňa 21.03.2022 o 15:03 hod.

13. Na základe takto zisteného skutkového stavu, s poukazom na ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 a 2, § 503 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení (ďalej aj „ObZ“), § 52 ods. 1, 3 a 4, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 526 ods. 1 a 2, § 565, § 53 ods. 9, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“), § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, 16, 17, 19, 20, 21, 23, 27, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. dospel súd prvej inštancie k nasledovným záverom:

14. Súd prvej inštancie po konštatovaní, že zmluva o úvere predstavuje zmluvný typ podľa ust. § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka a taktiež podlieha režimu zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že táto zmluva bola uzavretá v písomnej forme a obsahuje všetky náležitosti vyžadované ust. § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto úver nemožno považovať sa bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je taktiež správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, preto nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov ani podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Súd prvej inštancie mal však za to, že veriteľ – banka nekonala s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy o úvere, keď napriek zákonom o spotrebiteľských úveroch výslovne uloženej povinnosti bez súhlasu spotrebiteľa na tento účel elektronicky neoverila v Sociálnej poisťovni prostredníctvom prevádzkovateľa registra údaje o žalovanej deklarovaných príjmoch za posledné tri mesiace uvedené v žiadosti o poskytnutie úveru s poukazom na § 7 ods. 19 a 27 zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade banka nemala overený žalovanou deklarovaný čistý príjem nielen zo Sociálnej poisťovne, ale ani z iného externého alebo interného zdroja, postupovala tak v rozpore s ust. § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z.z., keď sa uspokojila výlučne s tvrdením žalovanej o výške jej čistého príjmu za posledné 3 mesiace a to aj napriek tomu, že údaje poskytnuté žalovanou o výške jej príjmu boli nedôveryhodné, keďže súčasne vyhlásila, že od 01.11.2018 nie je ekonomicky aktívna, z čoho vyplýva, že nemá žiadny legálny zdroj, z ktorého by mohla deklarovaný príjem dosiahnuť. Z uvedeného dôvodu nie je preukázaná ani správnosť výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti žalovanej splácať úver uskutočnený veriteľom (pri ktorom sa vychádza z čistého príjmu spotrebiteľa na jednej strane a nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, výšky splátky spotrebiteľského úveru a peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa na strane druhej), keďže banka vychádzala z neovereného príjmu. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že veriteľ pri skúmaní bonity žalovanej postupoval v rozpore s ust. § 7 ods. 19, 20, 21 a 23 zákona č. 129/2010 Z.z., čo podľa § 11 ods. 2 daného zákona predstavuje hrubé porušenie povinnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a z uvedeného dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň žalobca (správne banka – poznámka odvolacieho súdu) nebola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru.

16. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že aj z dôvodu, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, banka nemohla platne zosplatiť úver, pretože žalovaná bola povinná vrátiť len istinu úveru, v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany banky nebola žalovaná v omeškaní minimálne s tromi splátkami úveru, nakoľko v tom čase mala uhradenú sumu 363,66 € a splatná istina činila len 272,- €. Preto bolo zosplatenie úveru v danom čase aj v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ.

17. Zo záveru, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že ešte nenastal konečný termín splatnosti úveru súd prvej inštancie vyvodil, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore, pretože podmienkou postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. je, že sa jedná o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (v tomto prípade vzhľadom na splatnosť prvej splátky 11.10.2019 a celkový počet mesačných splátok 96 termín konečnej splatnosti úveru pripadá na 11.09.2027) alebo o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čo nenastalo. V čase postúpenia pohľadávky z úverovej zmluvy teda pohľadávka vyplývajúca zo spotrebiteľského úveru ešte nebola ani po termíne konečnej splatnosti, ani sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Postúpenie pohľadávky teda odporovalo ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je neplatné v zmysle § 525 ods. 2, ako aj § 39 OZ. Nakoľko žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia, nebolo mu možné priznať ani len časť uplatnenej pohľadávky spočívajúcej v istine splatnej ku dňu vyhláseniu napadnutého rozsudku. Preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „CSP“) vzhľadom na plný úspech žalovanej v konaní.

19. Proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v tom, že súd prvej inštancie skúmal bonitu spotrebiteľa – žalovanej, hoci sa žalovaná v konaní nebránila námietkou, že veriteľ neskúmal jej bonitu, skúmanie bonity teda nebolo v konaní sporné. Taktiež mal za to, že skúmanie, vyhodnocovanie bonity spotrebiteľa je otázkou odbornou, povinnosťou súdu je ex offo preskúmať len to, či veriteľ zákonom mu uloženú povinnosť splnil.

21. Pokiaľ ide o skutkové a právne závery súdu prvej inštancie žalobca namietal nasledovne:

22. S poukazom na ust. § 11 ods. 2 veta tretia zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver mal žalobca za to, že nejde o (hrubé) porušenie povinnosti veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou, ak posudzoval bonitu spotrebiteľa aspoň jedným z vyššie uvedených spôsobov, nakoľko spojka „alebo“ v právnej logike predstavuje vylučovací vzťah dvoch hypotéz.

23. Podporne žalobca uviedol, že tvrdil v konaní pred súdom prvej inštancie rozhodujúce skutočnosti ohľadne skúmania bonity (v žalobe a vyjadrení zo dňa 20.04.2023) a predložil súdu prvej inštancie dokumentáciu preukazujúcu jej skúmanie (dopyt do SRBI, do informačného systému Sociálnej poisťovne, žiadosť o úver a štandardné európske informácie k spotrebiteľskému úveru), z čoho je zrejmé, že banka preverovala príjmy, výdavky, údaje o zamestnaní spotrebiteľa priamo od neho, príjmy overovala dopytom do Sociálnej poisťovne a finančné výdavky lustráciou v databáze (SRBI). Zdôraznil tiež skutočnosť, že z verejne dostupného živnostenského registra vyplýva, že žalovaná podniká od 01.11.2018 pod obchodným menom A. B. I. A. v mieste adresy jej trvalého pobytu, nebola teda

ekonomicky neaktívna, úmyselne uviedla do žiadosti o úver zo dňa 12.09.2019 zjavnú nepravdu. Podľa žalobcu nebolo v jeho možnostiach overiť si jej príjem z podnikania, pretože z právnych predpisov o sociálnom poistení vyplýva, že za prvý rok podnikania v prípade samostatne zárobkovo činné osoby sa sociálne poistenie neplatí, s platbami sociálneho poistenia sa začína až v ďalšom roku a taktiež je možné požiadať o odklad, resp. pri dosiahnutí tržieb do určitej výšky nevzniká táto povinnosť. Banka učinila jediný dostupný krok, ktorý v tom čase mohla na preverenie príjmu vykonať, preverila príjem v Sociálnej poisťovni, z vyššie uvedených dôvodov mohol byť dopyt do Sociálnej poisťovne 0,- €. Vzhľadom na to banka nemohla požadovať daňové priznanie. Žalobca ďalej vyslovil dohad, že príjem deklarovaný žalovanou v žiadosti o úver bol s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote príjmom z podnikania, ktorý nebolo reálne možné bankou verifikovať v čase poskytnutia úveru. Mal za to, že banka využila všetky dostupné možnosti pre zisťovanie bonity žalovanej, vrátane verifikácie príjmu. Uzavrel, že banka splnila svoju povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa, preto nemožno vysloviť, že hrubo porušila povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

24. Žalobca poukázal tiež na to, že spotrebiteľ je povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver, pričom v tomto prípade nešlo o priemerného spotrebiteľa, priemerne vo veci informovaného a obozretného, alebo podnikateľa, u ktorého sa predpokladá vyššia informovanosť najmä v prípade finančných záväzkov. Pokiaľ spotrebiteľ uvádza vedome nepravdivé údaje, koná zlomyseľne s cieľom vylákať úver od veriteľa, veriteľ má len limitované možnosti, ako overiť spotrebiteľom uvádzané údaje. Poukázal na judikatúru krajských súdov v Slovenskej republike, z ktorej zhrnul a vyvodil nasledovné závery:

- primárne žiadateľ o úver (spotrebiteľ) je povinný poskytnúť pravdivé a relevantné údaje vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru a nie naopak, keď spotrebiteľ vo svojej žiadosti klame ohľadom svojej majetkovej situácie, úmyselne uvádza nepravdivé údaje, výslovne za účelom, aby splnil podmienky na poskytnutie úveru, dodávateľ na základe týchto klamlivých údajov je uvedený do omylu a poskytne spotrebiteľovi úver a súd prvej inštancie namiesto, aby spotrebiteľa zaviazal aspoň na vrátenie poskytnutej sumy úveru (pokiaľ by vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov), žalobu v celom rozsahu zamietne, z dôvodu, že sa mu javí, že dodávateľ nedostatočne skúmal bonitu spotrebiteľa;

- dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované (o.i. aj zákonom o ochrane osobných údajov) a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver;

- odmeniť takéhoto spotrebiteľa, ktorý v žiadosti úmyselne klamal a zavádzal dodávateľa tým, že nemusí zaplatiť ani sumu poskytnutého úveru je nielen v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami, ale aj amorálne. Takáto rozhodovacia prax súdov by mala za následok presný opak, a to že žiadatelia o úver by úmyselne klamali, len aby im bol poskytnutý úver, ktorý by napokon nemuseli, a to ani čiastočne vrátiť a teda títo by boli odmenení a naopak dodávateľa služieb, ktorí v dobrej viere vychádzali z údajov uvedených spotrebiteľmi, by boli poškodení.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené bol žalobca názoru, že banka (hrubo) neporušila povinnosť posudzovať schopnosť spotrebiteľa (žalovanej) splácať spotrebiteľský úver, bola teda oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto došlo k splneniu podmienok na zosplatenie úveru, o čom svedčí celý rad žalobcom predložených dôkazov. Navyše poukázal na súdnu prax najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej sa preferuje výklad platnosti právneho úkonu oproti neplatnosti v súkromnoprávných vzťahoch, ak do úvahy prichádzajú oba výklady.

26. Podporne (aj keby k platnému zosplateniu pohľadávky ako celku nedošlo) žalobca mal za to, že extenzívnym výkladom ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zohľadňujúcim preferenciu platnosti postúpenia pohľadávky možno dospieť k záveru, že pohľadávkou je aj každá splatná a neuhradená splátka, nebol teda daný dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/53/2020 z 31.05.2021, podľa ktorého: „Súd sa rovnako nezaoberal otázkou, či právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu časť pohľadávky, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení sa stala splatnou (jednotlivé splátky po lehote splatnosti), pričom z § 17 ods.1 ZoSÚ takúto možnosť nevylučuje (pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti). Po vrátení veci súd prvej inštancie vyhodnotí, či zmluva o postúpení nie je platná v časti tých splátok, ktoré sa stali splatnými do 14.6.2017. Za tým

účelom zistiť, ktoré splátky takúto vlastnosť už nadobudli a potom zaujme stanovisko k aktívnej legitímácii žalobcu, keďže záver súdu uvedený v 75. rozhodnutia sa javí ako predčasný.“

27. Napokon žalobca v odvolaní poukázal na záver vyplývajúci z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatnením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), t. j. postačuje aj len jediná výzva. Taktiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/67/2021 zo dňa 14.04.2022, podľa ktorého: „Pokiaľ ide o podanie z 21.12.2017, odvolací súd zdôrazňuje, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie.“

28. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, alternatívne aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania. Mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne nároku uplatneného žalobou a súd prvej inštancie dospel k správne právnemu posúdeniu veci, keď žalobu v celom rozsahu zamietol. Uviedla, že popiera všetky tvrdenia žalobcu v jeho odvolaní.

30. Žalobca v odvolacej replike mal za to, že žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu neuviedla žiadne skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť, preto trvá na svojom odvolaní.

31. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní podané neboli.

32. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, len z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 CSP, ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP súc viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 CSP a dospel k záveru, že I. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu vzťahujúcom sa na tento výrok a na toto poukazuje. Na zdôraznenie jeho vecnej správnosti, reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu dodáva:

33. K námietke žalobcu týkajúcej sa možnosti súdu skúmať splnenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver bez toho, že by protistrana namietala skúmanie bonity, teda aj bez návrhu, odvolací súd uvádza, že v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“ Z uvedeného teda vyplýva, že súd prvej inštancie bol oprávnený a povinný skúmať splnenie povinnosti veriteľa – banky s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy o úvere a v prípade jej (hrubého) porušenia vyvodiť voči veriteľovi právne následky s tým spojené, v slovenskom právnom poriadku uvedené v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., aj keď žalovaná v konaní nenamietala nesplnenie tejto povinnosti veriteľa.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v odvolaní podáva nesprávny výklad ust. § 11 ods. 2 veta tretia zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru odvolacieho súdu dané ustanovenie definuje hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch dvoma spôsobmi, pričom spojka „alebo“ vyjadruje, že postačuje ktorýkoľvek z nich na to, aby bolo možné konštatovať hrubé porušenie povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Navyše žalobca úplne opomína štvrtú vetu ustanovenia § 11 ods. 2 daného zákona, podľa ktorej za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42, čím stanovuje tretí spôsob hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 daného zákona. Na to, aby teda bolo možné konštatovať hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje, aby veriteľ posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo aj keď určitými údajmi od spotrebiteľa disponuje, napriek tomu sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje aj neprihliadnutie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a napokon ak by aj veriteľ na tieto údaje prihliadol, napriek tomu hrubo poruší povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, ak poruší povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení § 7 ods. 19 až 42 zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na to, že z ustanovenia § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva pre veriteľa výslovná povinnosť informácie o príjme spotrebiteľa overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa a povinnosť bez súhlasu spotrebiteľa, len na splnenie účelu posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a na účely výpočtu limitu pre ukazovateľ schopnosti splácať spotrebiteľský úver elektronicky overiť informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, a to prostredníctvom prevádzkovateľa registra. Žalobca síce v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 27.06.2023 (viď strana 4 zápisnice o súdnom pojednávaní na rube č. I. 183 spisu), ako aj v odvolaní tvrdil, že lustráciu v Sociálnej poisťovni vykonal s negatívnym výsledkom, z obsahu spisu však táto skutočnosť jednoznačným spôsobom nevyplýva. Taktiež z obsahu spisu nevyplýva, a to už žalobca ani netvrdil, že by preveroval príjem žalovanej z interných, či iných externých zdrojov. Preto sú jeho teoretické a hypotetické úvahy o tom, že by vzhľadom na začínajúce podnikanie žalovanej žiaden jej príjem v Sociálnej poisťovni aj tak nebol zistil bezpredmetné, nakoľko povinnosti vyplývajúce mu zo zákona ohľadne zisťovania, či preverovania príjmu žalovanej si dostatočne nespĺnil, čo v zmysle § 11 ods. 2 veta štvrtá v spojení s § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch možno samo o sebe považovať za hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Lustráciu príjmu žalovanej v Sociálnej poisťovni spätne za obdobie od 01.01.2019 do 31.12.2019 vykonal až súd prvej inštancie ex offo v zmysle § 295 CSP vzhľadom na pochybnosti vyvolané práve tým, že žalovaná na jednej strane uviedla, že nie je ekonomicky aktívna, na druhej strane deklarovala pomerne vysoké príjmy za posledné tri mesiace pred podaním žiadosti o úver bez uvedenia ich zdroja, pôvodu. Pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné len to, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom veriteľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

35. Vzhľadom k tomu, že povinnosť zisťovať, overiť príjem spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, či z iného externého, či interného zdroja veriteľovi ukladá priamo zákon, čím ho zmocňuje na vykonanie predmetnej lustrácie, neobstojí žalobcova argumentácia o tom, že dodávateľ nie je policajný orgán, ktorého možnosť skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver. Aj keď je pravdou, že z ust. § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva povinnosť spotrebiteľa uvádzať v žiadosti o úver pravdivé údaje o svojich pomeroch za účelom posúdenia jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver, vrátane údaju o príjme, táto povinnosť spotrebiteľa však nezabavuje veriteľa jeho zákonnej povinnosti s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vrátane lustrácie príjmu spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni.

36. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že odmeniť spotrebiteľa tým, že nemusí zaplatiť ani sumu poskytnutého úveru za jeho konanie, že v žiadosti o úver uviedol nepravdivé informácie o svojich pomeroch vrátane jeho finančnej situácie (v tomto prípade žalovaná zatajila skutočnosť, že od 01.11.2018 podniká) a tým vylákal od veriteľa úver je nielen v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou uviesť v žiadosti o úver pravdivé údaje, ale je to aj amorálne. Ak si totiž veriteľ splní svoju zákonnú povinnosť a pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere s odbornou starostlivosťou posúdi bonitu

klieňa, t. j. aj overí jeho príjem v rámci zákonom mu daných možností, mohol by zistiť nepravdivosť údajov o príjme spotrebiteľa uvedeného v žiadosti o úver a následne by mu tento úver ani nemusel, resp. nemal poskytnúť (§ 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch). Taktiež neplatí zovšeobecňujúci záver žalobcu, že spotrebiteľ by v dôsledku svojho konania v rozpore s jeho povinnosťou uvádzať v žiadosti o úver pravdivé údaje nemusel ani čiastočne vrátiť poskytnutý úver, teda bol by odmenený a naopak dodávateľ služieb, ktorý „v dobrej viere“ vychádzal z údajov uvedených spotrebiteľom, by bol poškodený. Treba si totiž uvedomiť, že aj v prípade, že veriteľ si nesplnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nemá síce preto oprávnenie vyhlásiť predčasnú splatnosť takéhoto úveru a v prípade jej hrubého porušenia sa navyše spotrebiteľský úver považuje aj za bezúročný a bez poplatkov, veriteľ má však naďalej právo na vrátenie istiny poskytnutého úveru v splátkach, teda ak by si žalobou uplatnil splatné, neuhradené a nepremičané splátky poskytnutého úveru, súd by nemal dôvod žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Muselo by sa však jednať o veriteľa, ktorý uzavrel so spotrebiteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na jej základe spotrebiteľský úver poskytol. Tomuto veriteľovi by svedčila v spore aktívna vecná legitímácia aj v prípade neplatného postúpenia pohľadávky na tretiu osobu v dôsledku absencie oprávnenia vyhlásiť úver za predčasne splatný. V tomto spore však žalobca nie je veriteľom, ktorý poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky z banky na neho tomuto nesvedčí v tomto spore aktívna vecná legitímácia, preto mu súd nemohol priznať ani len splatné, neuhradené a nepremičané splátky úveru v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku

37. Pokiaľ v tejto súvislosti žalobca v odvolaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho sp. zn. 5CoCsp/53/2020 z 31.05.2021, podľa ktorého súd prvej inštancie v danom spore nezodpovedal, resp. zodpovedal predčasne otázku, či právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu časť pohľadávky, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení sa stala splatnou (jednotlivé splátky po lehote splatnosti), pričom § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch takúto možnosť nevyklučuje (pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti), Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd v tomto spore je názoru, že súd prvej inštancie v tomto spore podal správny výklad ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., s týmto výkladom sa stotožňuje. Jednalo by sa totiž o vnútorne rozporné ustanovenie, ak by sa vykladalo spôsobom uvedeným žalobcom. Pri výklade podanom žalobcom by (okrem poslednej splátky úveru) strácalo význam rozlišovať medzi pohľadávkou, pri ktorej už nastala konečná splatnosť úveru a pohľadávkou, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Je síce pravdou, že aj jednotlivé splatné splátky úveru sú čiastkovými pohľadávkami, sú žalovateľnými aj samostatne a samostatne sa aj premlčujú v prípade, že nedôjde k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky ako celku, avšak ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nehovorí o splatnosti jednotlivých splátok úveru, ale o konečnej splatnosti úveru, pohľadávky, pričom je evidentné, že konečnou splatnosťou úveru sa myslí splatnosť poslednej splátky, kedy sa stane splatným celý úver, celá nezaplatená pohľadávka. Dovtedy sa celá pohľadávka môže stať splatnou len v prípade, ak dôjde k platnému vyhláseniu jej predčasnej splatnosti, predčasnej práve preto, že nastala pred predpokladaným termínom jej konečnej splatnosti. Pri výklade prezentovanom žalobcom by podmienka „prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru“ nedávala žiaden praktický zmysel, nakoľko napriek tomu by okrem poslednej všetky splatné splátky úveru bolo možné aj tak postúpiť, nakoľko ich splatnosť nastala pred termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na dôvodovú správu k novele ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch – k zákonu č. 438/2015 Z.z., kde sa uvádza: „Novovo sa koncipuje právna úprava prevádzania práv zo spotrebiteľských úverov vo význame výraznej reštrikcie s výnimkou prípadov podľa osobitných predpisov, kde toto obmedzenie je vzhľadom na účel týchto osobitných úprav nežiaduce.“ Preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že v danom prípade sa nejedná ani o pohľadávku, pri ktorej nastala jej konečná splatnosť a taktiež sa nejedná o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Nebolo teda splnené ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch dovoľujúce postúpiť len takéto pohľadávky, preto na žalobcu nebola, ani nemohla byť platne postúpená ani len časť pohľadávky banky, a preto mu nesvedčí aktívna vecná legitímácia v tomto spore.

38. Pokiaľ žalobca poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle záverov ktorej sa nevyžaduje, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy, jednu podľa § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a taktiež sa pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie, k tomu

odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil na tom, že by vyžadoval dve výzvy. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vôbec nezaoberal, pretože jeho aplikácia nebola pre právne posúdenie vecí potrebná. K neplatnému postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu došlo z dôvodu, že veriteľ – banka nemala oprávnenie úver predčasne zosplatiť (či už pre porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 27 v spojení s § 11 ods. 2 veta štvrtá zákona č. 129/2010 Z.z., alebo pre nesplnenie podmienok na zosplatenie podľa § 53 ods. 9 OZ v dôsledku záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v spojení so záverom o preplatku na istine úveru v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru), teda k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore s ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je v zmysle § 525 ods. 2 OZ, resp. § 39 OZ neplatné.

39. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej o zamietnutí žaloby v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

40. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) CSP preskúmal aj od I. výroku vo veci samej závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Možno síce súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že plný úspech v konaní mala žalovaná, preto by v zmysle § 255 ods. 1 CSP bola vznikla žalobcovi povinnosť nahradiť jej trovy prvoinštančného konania, zo spisu jej však ako žalovanej spotrebiteľke nezastúpenej právnym zástupcom – advokátom žiadne trovy nevyplývajú, neboli preukázané, preto odvolací súd tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil a žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi nepriznal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené v Zbierke stanovísk NSSR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018, ktorého právna veta znie: „Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

41. Rovnako rozhodol odvolací súd o nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a čl. 17 CSP, nakoľko žalovaná mal síce plný úspech aj v odvolacom konaní vzhľadom na nedôvodnosť odvolania žalobcu, avšak z obsahu spisu jej ani v odvolacom konaní žiadne trovy nevyplývajú.

42. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods.u 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods.u 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).